

MALAGAARTJE

Dromen over Andalucía 3

Van dezelfde schrijver(s):

Tesoro (Schat)
Huis in Alhama (Matador)
Te Ver
De Kindervriend
De luiken der waarneming
Ana-Lyse
Pater Noster
Het ooievaarsnest (Pjotrs borsjt)
Hotel California
Malagaartje
Malagaartje 2

MALAGAARTJE

Dromen over Andalucía 3

**Renata Oosterveen
José Hennekam**

Schrijvers: Renata Oosterveen, José Hennekam

Coverontwerp: José Hennekam

ISBN: 9789464353266

© Renata Oosterveen, José Hennekam

Inhoud

Over poep, engelenpis en inspiratie	7
Málaga blijft altijd Málaga	11
Enge buren	16
Rust roest	21
Praatje pot	26
De januari-dip	30
Vissers en vakjes	35
De kookverslaving	40
Alleen maar lieve mensen	47
Grote boodschap	51
Een simpel hapje	55
De Huppelclub	59
Sinterklaas	63
Wegpiraten	67
La cucaracha	72
Een saaie maandagavond	76
Het Wilde Westen	80
Verkeersruzie	84
Verkiezingsstrijd	86
3 werelden, over kunst, cultuur en feestvieren	91
Renata over José	97
José over Renata	98

Over poep, engelenpis en inspiratie

Op sommige dagen voelt mijn schrijverij gelijk waden door dikke stront en vandaag is zo'n dag. Ik maak omtrekkende bewegingen via de moestuin, piel ongeïnspireerd wat op de piano en mijn werkkamer is inmiddels kraakhelder en opgeruimd.

Toch blijft het op de computer angstwekkend wit.

Een leeg vel papier en een leeg hoofd, welke trucjes ik ook uithaal, er is nul komma nul inspiratie. Geen goddelijk ingrijpen, de geest blijft ook gewoon in de fles en zelfs de aanblik van een nijver zwaluwnest geeft me niet net dat duwtje om eens lekker op het toetsenbord los te gaan.

Het kost Jordi dan ook geen enkele moeite me over te halen mee te gaan op een speciale excursie.

De afgelopen dagen heb ik ontdekt dat Jordi een ware Wijze uit het Oosten is, een wijnwijze uit Alicante wel te verstaan. Dus als hij vindt dat een bezoek aan een *bodega* in Ronda de moeite waard is, dan heeft ondergetekende wijnverslaafde er geen enkele moeite mee de knipperende cursor van zijn computer nog een dag langer aan zijn lot over te laten en sta ik tien minuten later startklaar bij de auto.

Onderweg vertelt Jordi me dat de *bodega* die we gaan bezoeken niet van een Spanjaard is maar van een heuse Tiroler wijnboer, uit een geslacht dat al sinds de achttiende eeuw het betere druivennat weet te produceren. 35 jaar geleden is de man vanuit de Alpen naar het Spaanse zuiden afgezakt met als missie de Rondawijnen weer op de kaart te zetten.

Aangekomen op *Finca Sanguijuela* is het duidelijk dat hier inderdaad geen Spanjaard woont. Ondanks de rode *tejas* en de groene nokpannen ziet het huis er Duits uit met zijn grote, aparte ramen en strakke vormen. En dan heb ik het nog niet eens over de tuin die met een nagelschaartje getrimd lijkt.

Onze wijnboer Friedrich Schatz echter heeft het internationale uiterlijk van een levensgenieter: vriendelijke ogen, een grijns die van geen wijken weet, een ietwat rode neus – zon of wijn, of misschien wel beide – en een buikje dat getuigt van het goede der aarde.

Na de kennismaking vertelt hij ons in rad Spaans hoe hij zijn bedrijf heeft opgezet. Welke geplante kruiden insecten werend zijn, hoe hij de bladeren weghaalt voor precies de juiste hoeveelheid zonlicht en hoe hij de druiven krent. Kortom een cursus biologisch wijnboeren in een notendop met een enthousiasme waar een *La Vuelta* verslaggever jaloers op zou worden.

Voeg daarbij het genot waarmee hij telkens een druif van een andere druivensoort in zijn mond stopt om ons nog voordat we er zelf een geproefd hebben duidelijk te maken hoe heerlijk en compleet anders deze weer is en het water loopt me in de mond bij de gedachte aan de wijnproeverij straks.

Tot hij naar de doezelende os in de wei naast de wijngaard loopt, zich voorover bukt en een greep doet in... de ossenstront.

Met de poep in zijn hand wenkt hij ons mee te komen naar de *bodega*.

‘Oké, opgelet nu.’ Met een grote grijns houdt hij de bolus omhoog. ‘Hiervan draai ik eerst een balletje ter grootte van een golfbal en laat die drogen.’

Uit een houten kistje tovert hij een koehoorn tevoorschijn.

‘Is de drol helemaal droog dan prop ik hem in deze hoorn. Zie je die richels daarop? Het zijn er zeven. De os moet namelijk zeven jaar oud zijn.’

Een praatje poep? De hoorn des overvloeds? Ik sta met mijn oren te klapperen.

‘De hoorn stop ik dan een winter lang onder de grond. In de lente graaf ik hem weer op en vermeng hem met putwater.’

Het klinkt meer als hekserij dan als wijn verbouwen. Ik voel mijn scepsis met ieder woord toenemen.

‘Het mengen met water in een ton is een kunst apart. Je moet eerst met een speciale stok alles naar rechts draaien tot je de bodem van de ton ziet en dan plots naar links. Zo creëer je namelijk orde gevolgd door chaos. ¿*Entiendes?* En dat doe je een uur lang om de oplossing nog eens extra te dynamiseren.’

Hij werp ons een ernstige blik toe. ‘En om niets van die dynamiek te verspillen moet je het daarna binnen een uur verstuiven over de wijngaard.’

Je reinste hocuspocus. Het liefst ging ik nu weg, ik hou er niet van wanneer er letterlijk bullshit op mijn mouw wordt gespeld.

Maar de tafel met *tapas* en fonkelende flessen wijn lonkt wel heel erg.

Dus luister ik geduldig naar hoe duizendblad de magnetische krachten van Venus op de druif overbrengt, hoe kamille de invloed van Mercurius regelt en hoe eikenschors, paardenbloemen, paardenstaarten en valeriaan, al dan niet een paar maanden in hertenblazen of ingewanden onder de grond bewaard en toegepast bij volle maan, voor een vruchtbare, biodynamische grond zorgen.

Als we eindelijk richting heerlijkheden lopen stoot Jordi me aan.

‘Geweldig verhaal, hè?’

Meent hij dat nou of neemt hij me in de maling?

Voor ik het hem kan vragen begint Friedrich uit te leggen welke wijnen we gaan proeven en blijkt hij naast een zweverige heks ook een zeer aardse zakenman te zijn. Op het etiket van iedere wijnsoort staat namelijk dik gedrukt een letter van zijn naam. De S van Schatz is voor de Chardonnay, de C voor de Pinot Noir, de H hoort bij zijn Acinipo en ga zo maar door.

Simpel en duidelijk, hier komt geen enkele metafysica bij kijken.

De eerste slok van wijn nummer een is alsof er een engeltje op mijn tong piest, bij de tweede wijn kom ik bijkans los van de grond en de derde brengt me volledig in hoger sferen.

Normaal moet je bij wijnproeven de wijn uitspuwen maar die doodzonde kan ik onmogelijk begaan. En de rest van het gezelschap ook niet, zie ik.

Ineens bekijk ik de lachende Friedrich die voor me staat met andere ogen.

Deze man is geen heks, hij is een tovenaar.

Een halfuur later verlaat ik de bodega met een SCHATZ-kistje onder mijn arm – als je niet kunt kiezen kan je beter van elke fles er eentje nemen – en realiseer ik me dat er meer is tussen de Spaanse hemel en aarde.

Nog diezelfde avond schrijf ik het hoofdstuk van mijn roman af... geïnspireerd door een heus heksenwiltje.

De wonderen zijn de wereld nog niet uit.

Finca Sanguijuela

Ctra Ronda - La Vieja, km 0,5

Ronda, Málaga